

oli filmad lahti teinud ja waatas tema peale.

„Noh, kes siis Sind piaks omaft tõufanud olema?“ ütles tema toore naeruga.

Kui laps meest naerma nägi, läks hele naerates ka üle tema näu, mis uinumise järel nagu roosike õitses. Mees lohkus ja pööras ennast woodist ära.

„Seesugune näsife!“ urises tema.

Siis wõttis tema töö ette ja tallitas selle kallal, näis, nagu oleks tema last, kes healt ei teinud, ära unustanud. Uga wähe aea pärast pööras tema filmad jälle woodi poole ja raputas tuskas pead. Siis tõusis tema üles ja astus woodi juure. Ja waata! Jälle naeratas weikele tema poole, nagu jälleägemise rõõmus. Järsku pööras sadulsepp ennast ümber ja läks töö kallale, arusaamata sõnu oma habeme siise pomisetes. Lapsel näis maas olemine igawaks minema ja tema hakkas healitfema. Mees ei näinud seda tähele panema ja tallitas oma töö kallal; kui healitfimine aga elawamaks läks, siis astus tema woodi juure ja hüüdis:

„Noh, mis siis nüüd on?“

Ühtigi ei olnud. Lapsel oli igaw ja tema igatses seltsilast, sest kui mees senna astus, siis hakkas tema jälle naerma. Kas oli see tige mees

siin nenda tema meele järel, wõi teadis tema, et ta tõige kurjem tema naeratamise wastas panna ei suutnud? Kes wõib seda ütelda? Olgu peale, laps naeratas kolmat korda ja nüüd ei pööranud mees ennast temast mitte ära, waid jäi seisma ja waatas lapse poole maha.

Kaua seisis sadulsepp selle kena pildi ees. Laps waatas tema poole üles ja pea näitas wälja, nagu räägiksivad need kaks üht sala-juttu: see mees oma walju, toore näuga ja see laps oma tähtfarnaste ilmasüüta filmadega. — See oli üks kena laps. Tema nägu oli pakf ja walge, nagu kuldseid siidi-tufad seisivad ruuged juulfed ümber pea ja särawad siini-filmad läikisivad.

Ühe poolt kuuldi wentawaid sammusi. Sadulsepp pööras ennast järsku ja läks töö kallale. Üks läks lahti ja naene astus siise. Tema ei waatanud oma mehe peale, kes seiga tema poole oli pööranud, wõttis lapse woodist ja tahtis tuast wälja minna. Seal pööras mees ennast tema poole ja ütles paha meelega:

„Sellega on aega. Mina lähen pärastpoole ife Politseisse.“

Raese nutra näu üle läis midagi, nagu rõõmu kiir. Ruttu, nagu kardaks tema, et sõna tagasti wõetud saaks, läks tema tuppä tagasi, pani lapse endise paiga peale, wõttis nurgast ühe tünniku ja